

NATIONALISTIEN JA KADETTIEN „SOVINTO“

Hallituksen julkilausuman johdosta Duumassa käytyjen keskustelujen suurimpana poliittisena tuloksena on *nationalistien*, lokakuulaisten ja *kadettien* liikuttava yhtyminen. Meillä Venäjällä niin sanotut „yhteiskuntapiirimme“ ovat siksi herkkäuskoisia paukkuvien ja tyhjänpäiväisten fraasien suhteen, että täytyy erikoisesti korostaa tätä *kaikkien* puolueiden antaman arvostelun *todellista* lopputulosta, arvostelun, joka koskee politiikan periaatteellisia kysymyksiä.

„Puolueet ovat kadonneet“ — kirjoitti *nationalistinen* „Novoje Vremja“ (№ 13199). „Edustaja Maklakovin mainio puhe (joulukuun 7 päivän istunnossa) liitti yhteen koko Valtakunnanduuman, joka aplodeerasi hänelle unohtaen kaikki puolueiden väliset riidat ja erimielisyydet“.

Nämä *nationalistisen* sanomalehden, kaikenlaista pokkurointia, juutalaisten ja muukalaissyntyisten vainoa suosivan päälehden lausunnot sietää jokaisen vakavasti politiikkaan kiinnostuneen henkilön painaa mieleensä ja harkita niitä.

Lokakuulaiset ja nationalistit, gutshkovilaiset ja novojevremjalaiset eivät aplodeeranneet Maklakoville puolueiden välisten erimielisyyksien „unohtamisen“ vallassa, vaan siksi, että he käsittivät oikein liberaalisen porvariston ja nationalististen tilanherrain välisen syvän *yksimielisyyden*.

Maklakov havaitsi tämän yksimielisyyden sisä- ja ulkopolitiikan peruskysymyksissä. „Vaikka Venäjä ei etsikään sotaa, niin ei se sitä myöskään pelkää“, huudahti tämä kadetti *nationalistien* aplodeeratessa pitkään. Ja olihan heillä syytä aplodeerata. Jokaiselle poliittisesti tietoiselle

henkilölle on selvää, että näillä sanoilla kadetit ilmaisivat *suostumuksensa* sodallauhkailemis-politiikkaan, militarismiin, maa- ja merivoimien aseistamisen politiikkaan, joka sortaa ja kurjistaa kansanjoukkoja.

Militarismia tukevat liberaalit eivät pelota taantumusta, sillä taantumukselliset päättelevät aivan oikein: militarismin tukeminen merkitsee *tekoja*, mutta liberaaliset huudahdukset *tyhjäänpäiväisiä sanoja*, joita yksinkertaisesti ei voida toteuttaa taantumuksen herruuden aikana. „Myönnä meille miljoonia aseistukseen — me taputamme käsiämme sinun liberaalisille fraaseillesi”, näin jokainen järkevä maaorjuuttajatilanherra sanoo ja hänen täytyykin sanoa Duuman Balalaikineille.

Entä millainen on Maklakovin kanta sisäpolitiikassa? Onko sattuma, että oikeistolaispappi on „äärimmäisen tyytyväinen”, kuten itse „Retsh” toteaa, — tai että „Novoje Vremja” julkaisee riemun vallassa Maklakovin „johtomotiiivin”: „älköön jaettako Venäjää kahteen leiriin — maa ja hallitus”?

Ei, se ei ole sattuma, sillä ulvonnallaan „sovinnon” toivottavuudesta Maklakov *itse asiassa* toistaa Kokovtsovin sanoja. Kokovtsov myös haluaa „sovintoa”!

Kokovtsov *ei* halua yhteiskunnallisten voimasuhteiden muuttumista. Maklakovilla ei ole *pienintäkään* käsitystä siitä, *minkälainen* muutos on tarpeen ja *miten* se saadaan aikaan. „Sovinto” on juuri se sana, joka *verhoaa* ainoan vakavan kysymyksen tämän muutoksen edellytyksistä ja keinoista, — verhoaa mädänneellä fraasilla, joka ei sano mitään, joka tylsistää joukkojen kansalaistietoisuutta ja tuudittaa ne uneen.

Ne „yhteiskuntapiirit”, jotka voivat taputtaa käsiään Maklakovin „sovinto”-puheille, ovat halveksittavia.

Mutta työläisten edustajan Malinovskin puheessa hallituksen julkilausuman johdosta koettivat sekä nationalistit että kadetit olla huomaamatta demokraattien kysymyksen *asettelua*. Eikä Malinovskin puhe ollut tarkoitettukaan tätä, *ei* lainkaan tätä yleisöä varten.